

БЯГСТВО ОТ ХРИСТИЯНСКИЯ СВЯТ

Робърт Бърнел

Превел : Ивет Кънчева

Редактор: Магдалена Енчева

ПЪТЕШЕСТВИЕТО

В моя сън аз виждам фигура на самотен човек, вървящ по път. Докато слънцето залязва зад хълмовете, отпред се появява град. Приближавайки го, пътникът вижда, като че той се състои от една голяма група от църкви. Остри кули и кръстове пронизват небесния простор. Стъпките му се ускоряват. Това ли е крайната му цел? Той преминава покрай внушителна сграда, над която мига неонтова реклама "Катедрала на Бъдещето". По-нататък, на облян в светлина стадион, се подпира голяма табела, хвалейки се, че петдесет хиляди души се събират тук на евангелизаторски събрания, три пъти седмично. Зад него, скромни "Новозаветни" параклиси и еврейско-християнски синагоги се роят заедно на улицата.

"Това ли е "Божият Град?" - чувам пътникът да пита жената на информационната будка на централния площад.

"Не, това е Християнският град" - отговаря тя.

"Но аз мислех, че този път води до Божия Град!" - възкликва той с голямо разочарование.

"Всички ние мислехме така, когато пристигнахме" - отговаря тя със съчувствителен тон.

"Този път продължава нагоре към планината, нали?" - пита той.

"Не знам, наистина не знам." - отговаря тя безизразно.

Гледах как човекът се обърна от нея и уморено тръгна към планината в мрачината. Достигайки върха, той се спуска в тъмнината; изглежда като че ли отвъд няма нищо, абсолютно нищо. Побит от тръпки, той обръща стъпките си обратно към Християнския град и си взема стая в хотел.

Учудващо неосвежен, призори той става и тръгва отново по пътя към планината; в блестящата светлина на слънцето той открива, че това, което е изглеждало като празнина предната нощ, в действителност е пустиня - суха, гореща, хълмист пясък докъдето ти стигат очи. Пътят се стеснява до пътека, която стига до върха на дюна и се скрива. "Може ли тази следа да води до Божия Град?" - чуди се той гласно. - Изглежда да е напълно пустинна и по нея рядко е минавал някой".

Нерешителност забавя стъпките му. Той отново се връща в Християнския град и обядва в християнски ресторант. Под звуците на евангелска песен, аз го чувам да пита един човек от съседната маса, "Този път, зад планината, където започва пустинята, до Божия Град ли води?"

"Не бъди глупав!" - бързо му отговаря съседа. "Всеки един, който някога е тръгвал по този път се е загубвал,...погълнат от пустинята! Ако търсиш Бог, има достатъчно църкви в този град. Избери си една и се установи."

Напускайки ресторанта, изморен и объркан, пътникът намира място под едно дърво и сядат там. Един мъж от древността приближава към него и започва да го умолява с настоятелен тон: "Ако стоиш тук, в Християнския град, ще залинееш. Трябва да тръгнеш по пътя. Аз принадлежа на пустинята, която ти видя по-рано. Бях изпратен тук да те насърча да продължиш. Ти ще пропътуваш много километри. Ще ти бъде

горещо и ще изпитваш жажда, но ангели ще вървят с теб, ще има водни извори по пътя. И в края на своето пътуване, ще стигнеш Божия Град! Ти никога не си виждал такава красота! И когато пристигнеш, вратите ще се отворят за теб, защото там ти си очакван."

"Това, което казваш звучи прекрасно" - отговаря пътникът - "Но се боя, че няма да оцелея в тази пустиня. Може би е по-добре да остана тук, в Християнския град."

Древният мъж се усмихна.

"Християнският град е за тези, които искат религия, но не искат да изгубят живота си. Пустинята е територията на тези, които са толкова жадни за Бога, че искат да се изгубят в Него. Приятелю, когато Петър издърпа лодката си на сушата, той забрави всичко и последва Исус. Той беше погълнат от пустинята. Когато Матей остави своето събиране на данъци и Павел своето фарисейство, те също напуснаха един град, много подобен на този, за да следват Исус през дюните и да бъдат загубени в Бога. Така че, не се бой. Мнозина са минали преди тебе."

Тогава видях, как пътникът обръща погледа си от огнените очи на древния мъж и поглежда към забързаността на Християнския град. Той вижда заети хора, бързащи насам и натам с техните Библии и лъскави куфарчета, изглеждащи като мъже и жени, които знаят своята посока. Но беше ясно, че им липсваше нещо, което този дъвен мъж, с очи като пророк, притежаваше.

В съня си виждам как пътникът обмисля нещата още веднъж в своя ум.

"Ако отида там, как бих могъл да съм сигурен, че наистина ще се загубя в Бога? Средновековните християни са се опитвали да изгубят себе си в Бога чрез оставяне на света зад тях, и отивайки в манастир. И колко разочаровани са били мнозина от тях, когато са откривали, че светът е и там! И хората тук, в Християнския град, които се подготвят да отидат в някоя джунгла или в пренебрегнат бедняшки квартал, може би се приближават до това, което означава да се изгубиш в Бога. Но човек би могъл да пътува до краищата на земята и да не изгуби себе си."

Пътникът се обръща отново да види мъжа от древността, който е започнал да се изкачва по тясната пътека, която слиза надолу по ръба на пустинята. Внезапно, неговото решение го мобилизира и той скача на краката си, тръгвайки след него да го догони. Когато се изравняват, те не разменят нито дума. Древният мъж прави рязък завой надясно и го повежда към друг склон, който се издига към един връх, обграден от блестящ облак. Изкачването нагоре е много трудно. Пътникът, като че се замайва и започва да залита. Водачът прави пауза и му предлага да пие от плоско шише, което виси през рамото му. Дишайки тежко, той пие на големи глътки.

"Никоя вода не е била по-сладка от тази,"-отговаря той много развълнуван.

"Благодаря ти."

"Сега погледни там". Старият човек посочва напред в далечината, не толкова монотонна и пуста, както дотогава. Пустинята вече е пълна с преливащи се цветове. В далечината трепти ярка светлина и се движи по повърхността на хоризонта като нещо живо. "Там е Божият град! Но преди да го достигнеш, трябва да преминеш през четирите пустини, които виждаш. Право пред теб е Пустинята на Простителността." Пътникът посочва към малки, неясни фигури, проправящи си бавно път към града, разделени един от друг на много мили.

"Как живеят в такава самота?" - пита пътникът. - Няма ли да е по-полезно, ако пътуват заедно?"

"Е, те не са съвсем сами. Всеки от тях е съпровождан от Божията простителност. Те са погълнати от пустинята на всеобширната милост на Господ Бог. Святият Дух им казва, докато пътуват : "Ето Божият Агнец, Който отнема греховете на света!" - Докато пътуват те биват изградени."

Точно зад тази пустиня се вижда син простор. "Това море ли е?" - пита пътникът.

"Изглежда като вода, но е море от пясък. Това е Пустинята на Поклонението. Виж през този бинокъл, че там също ходят хора. Забележи как те започват да се групират. Те изпитват първата радост на Града - поклонението. Те откриват как са създадени, за да се покланят на Бога. Това става техен живот, същината на всичко, което те правят."

"Но нали и хората в Християнския Град също се покланят? Кое е по-различно в тази пустиня?"

"Истинското поклонение може да започне само, когато животът напълно е оставен в Божието присъствие. Само там, в Пустинята на Поклонението, сърцето започва да се покланя на Бог Отец с дух и истина."

Поглеждайки зад синята пустиня се виждат огнени планини. Старият човек обяснява на пътника, че между тях е Пустинята на Молитвата.

"Минавайки през тази пустиня, пътниците откриват, че трябва да не се разсейват и да се концентрират върху молитвата. Те бързо научават, че няма друг начин да оцелеят, освен като викат към Бога непрестанно. Колкото повече се приближават до края на тази пустиня, толкова повече молитвата става тяхна поглъщаща страст и тяхна върховна радост. Изглежда, като че ли Божият Град е точно зад Пустинята на Молитвата. Но има още една пустиня, скрита от планините, която ще преминеш преди да стигнеш целта си. Тя се нарича просто Жетвата. Ще разбереш, когато я достигнеш. И след нея е и самият Град. Името ти се знае там. Пристигането ти се очаква нетърпеливо. Ела, нека тръгнем по пътя."

"Свечеряването не изглежда най-благоприятното време за тръгване" - казва пътникът.

"Не се връщай в Християнския Град" - го увещава старият човек, вирайки се сериозно в него.

"Дори не сега, по това време на деня? Мога да преспя тази нощ и да започна пътя си сутринта" - казва пътникът с надежда.

"Но твоята почивка е тук" - настоява човекът. - "Тръгвай към пустинята. Святият Дух ще ти помогне. Не се страхувай да се загубиш в Бога. Ще откриеш живота си, както никъде другаде."

ПУСТИНЯТА НА ПРОСТИТЕЛНОСТТА

Старият човек е оставил пътника сам на края на пустинята. Пада нощта. Светлините на Християнския Град викат зад него. Мога да си представя как той си мисли за топлината и приятелските разговори около топлото ястие, за съня в топлото легло. Но изражението му става решително и той си казва тихичко: "Няма съмнение кой път трябва да поема. Ще намеря живота си само, когато го изгубя, това е сигурно. Но как мога да знам, че ако тръгна по тази пътека към пустинята, ще се загубя в Бога, а не просто ще се загубя? Спомням си много хора, тръгнали по самотна пътека, която не ги е завела към Града на Бога, а към такива нереални мисли и фалшиви опитности, че умовете и животът им се разрушиха. Със сигурност опасността да избереш живот в Християнския град трябва да се претегли и с възможността да го загубиш в пустинята на духовна заблуда. Сигурен съм, че в тъмнината пред мен е не само пътеката към Божия Град, но има и безбройни врати към ада, където всеки може да се загуби в самотна суета. Как мога да съм сигурен, че съм различил истинската пътека?"

Това, което първо е счел за звезда на хоризонта в съня си, сега приема формата на кръст, стоящ точно над пътеката, срещу него. Той поглежда нататък и го забелязва, разпознава го. Тихичко промълвява: "Простителност". А след това цитира с дълбоко страхопочитание: "Исус също пострада извън портите, за да очисти хората чрез кръвта Си. Нека и ние излезем, бивайки хулени. Защото тук нямаме трайно жилище, но търсим града, който ще дойде." "Да, ще тръгна!" - казва пътникът ликуващо, пристъпвайки към пустинята.

Когато светлината се скрива напълно, той не вижда нищо освен пясъка и небето, Пътеката се различава от другите, по кръста в далечината на хоризонта. И тъй като е изминал цял ден, ясно е, че пътникът е уморен, жаден, изтощен от топлината. Но точно, когато изглежда, че не може да направи и стъпка повече, една странничка се появява до него.

"След следващия хълм ще намериш извор." - казва тя.

"Продължавай, много си близо до него". - го окуражава още тя.

Съвсем скоро той вече лежи до извора, пиещ вода и ядещ храна, която му дава странничката.

"Това е Пустинята на Простителността." - обяснява тя на пътника. "Хората често очакват Божията простителност да е красив парк с фонтани и рекички, и зелена трева. Те не разбират защо тя е пустиня. Но всеки трябва да разбере, че Божията простителност е всичко, всичко! И само в пустинята, един християнин може да не види нищо, да не оцени нищо, но да се надява само на кръста на Исус." Тя цитира на пътника няколко пасажа от Галатяни:

"А далеч от мен да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат и аз - за света. Защото нито обрязването е нещо, нито необрязването, а новото създание. И на всички, които живеят по това правило, мир и милост да бъде на тях и на Божия Израил..."

Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен, и животът, който сега живея в плътта, живея го с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен. Аз не отхвърлям Божията благодат, защото ако оправданието се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно."

"Мислиш ли, че апостол Павел е минал през тази Пустиня?" - пита пътникът.

"Да, мина. Години наред апостол Павел работеше много в Града на Религията, за да стане религиозен мъж. Но не намери мир за духа си. Тогава срещна Исус и още отначало Той изявяваше едно нещо на Павел - простителност. Той беше затрупан с нея. Прощението на кръста беше тема на живота му докрай. Но първата опитност от Божието Царство за него беше точно тази пустиня."

"Значи аз вървя там, където са вървели апостолите?" Гласът на пътника бе изпълнен с благоговение.

"Спомни си, когато Петър хвърли рибарската мрежа по заръка на Исус и я извади пълна с риба. Отговорът му беше: "Иди Си от мене, Господи, защото съм грешен човек". Исус отговори: "Не се бой, от сега нататък ще ловиш човеци." Тук отговорът се подразбира така: "Ще се погрижа за греха ти." И когато се върнаха с лодките си, те оставиха всичко, и последваха Исус - в Пустинята на Простителността и в изпълнение на кръста. Когато Исус умря за греховете на Петър и възкръсна за неговото оправдание, и малко преди да го изпълни със Святия Дух, Той каза на този човек, който се отрече от Него три пъти: "Симоне, сине Йонов, обичаш ли ме?... Паси овцете Ми." След трикратно повторения въпрос и заръка, животът на Петър беше изцерен от Господната простителност."

"Години наред - й казва пътникът, - се опитвах да отида зад теоретичната, доктринална простителност, вероятно тази, която се говори в Християнския Град, за да

проумея простителността сама по себе си. Исках да бъда потопен, кръстен, изгубен в нея. Жадувах да чуя Исус да ми казва лично: "Греховете ти са простени, братко." Исках кръвта от кръста да облее сърцето ми и да го очисти."

"Дошъл си на правилното място. Преди да стигнеш края на тази Пустиня, ще преживееш освобождението от товара на вината, която все още ти тежи като скала. Ще започнеш да ходиш пред Бога без срам. Така както си бил обзет от нуждата да се изградиш, така скоро ще бъдеш обзет от простителността на Бога.

"Обзет от простителността на Бога?"

"Ти ще бъдеш толкова завладян от Божията милост, че ще бъдеш свободен, за първи път през живота си, от мнението на другите хора."

"Ами! Не и аз." - отговаря веднага пътникът.

"Жената, която уми нозете на Исус със сълзите си, беше облята с Неговата простителност дотам, че не ѝ повлияха подигравките и мнението на другите. Или пък изцеленият от проказа - той радостно падна в краката на Исус, благодарящ Му за очистиването на тялото му; той получи вътрешното изцеление на прошката. Когато Закхей се качи на дървото, за да види Исус, той гледаше към своята прошка, там на пътя. Той толкова беше обзет от нея, че в онзи ден веригите на алчността се разчупиха в сърцето му. Дошъл си на мястото, където това ще се случи и с теб."

Пътникът тръгва отново по пътя, заедно с тайнствената си придружителка, ходеща мълчаливо до него още час-два и изведнъж изчезва.

"Каква радост изпитвам!" - извиква пътникът. "Това трябва да са изпитвали учениците, когато са се връщали от Ерусалим след възнесението на Исус."

На фона на светлината от кръста, пътникът вижда фигурата на друга жена, идваща иззад съседна дюна, крачеща бавно към него по склона. Той като че ли я разпознава. От изражението му разбирам, че тази личност се е отнесла несправедливо към него. Очите ѝ са фиксирани на него.

"Ще ми простиш ли?" - пита тя.

Пътникът спира, докато жената се приближава, питайки го втори път "Ще ми простиш ли?" Те са вече лице в лице, когато тя го пита за трети път, "Ще ми простиш ли?" Тайнствената придружителка отново се появява от едната му страна, и тихо го учи: "Пустинята на Простителността е не само мястото, където ще получиш простителност, но и където ще дадеш. Тази жена е само първата от много други хора от миналото ти, на които ти никога не си простил. Свръхестествената търпеливост, която те обземаше цял ден, ще бъде предизвикана от горчивината, погребана в сърцето ти през всичките тези години. Трябва да направиш избора си. Безплодната, плитка, само на думи прошка от миналия ти живот не е достатъчна дори само, за да бъдеш учтив с тази жена. Но Божията простителност, която те обземаше, може да се прояви сега, ако я оставиш да излезе.

Пътникът се приближава, взема ръката на жената, поглежда я право в очите и ѝ казва: "Разбира се, че ти прощавам!"

Тя плаче. Казва само "Благодаря ти", и си отива.

Тогава мъжът, който нарече пътника глупак в ресторанта в Християнския Град, идва тичешком и започва да моли за прошка.

"Разбира се, разбира се - отговаря пътникът сърдечно. - Няма нищо. Не си мисли повече за това."

"Моля те не вземай нещата толкова леко. Аз се НУЖДАЯ от простителността ти. **НАИСТИНА** ли ще ми простиш, от все сърце?"

"Но аз вече го направих". - отговаря пътникът. Придружителката му обяснява ситуацията: "Той се нуждае от твоята **ПРОСТИТЕЛНОСТ**. Не учтивост, но активна, истинска простителност. Той има нужда от твоята **ЛЮБОВ**."

"Приятелю, ти си простен"- казва пътникът сериозно и с уважение в гласа си.

С видимо облекчение мъжът въздъхва: "Благодаря ти!" и изчезва в пустинния въздух. Придружителката му напомня стих от Матей 18 глава:

"Тогава Петър се приближи и Му каза: "Господи, до колко пъти като ми съгреша брат ми да му прощавам? До седем пъти ли?" Исус му каза: "Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем."

ПУСТИНЯТА НА ПОКЛОНЕНИЕТО

"Вода! Кой би си помислил, че по средата на тази пустиня може да има море!"

Пътникът възкликва самичък, когато го виждам отново във видението си. От склона на дюната той гледа към синьо, простиращо се до хоризонта море: "Не, това не е вода" - припомня си той. -Старият човек горе в планината каза, че това е началото на втората пустиня." Когато той стига до края на хълма, странното море от пясък не изглежда вече толкова плоско. Има сини вълни, простиращи се в далечината като замръзнал океан. "Може би има връзка между това и "морето от стъкло" пред трона на Бога. Може би вълните ще се изравнят, когато се приближа към Божия град."

Изведнъж на няколко стъпки от пътника застава личност с неземна красота. "Поздрави"- казва съществото. "Пътят в този обсег е много дълъг. Много загинаха, опитвайки се да го минат пеша. Предлагам ти по-добър начин."

"По-добър начин?" - пита пътникът.

"Да, аз имам силата да прекося тази пустиня за част от секундата. И ако ми позволиш, ще те взема с мен. Мога невредимо да те пренеса на другата страна".

"Какво трябва да направя?"

"Всичко, което искам, е нещо съвсем символично. Ако просто коленичиш да ми отдадеш почит, аз ще те пренеса през пустинята със скоростта на светлината."

"Но това значи да ти се поклоня, нали така?"

"Защо го намираш за толкова странно? Хората го правят всеки ден. Ти също го правеше дълго време преди да дойдеш в пустинята. Граждани в Християнския Град често ми се покланят. Някои там се покланят на парите - служат им като роби. Очите им светят при мисълта за пари. Но любовта към парите е само символ на моята същност."

"Не ме впечатляваш с приказките си за пари. Това никога не е било проблем в живота ми". - отговаря пътникът.

"Какво ще кажеш за романтика? Кое може да е по-красиво или невинно от това да се влюбиш? Но когато състоянието на влюбване стане цел и доминира в ума, тогава то се превръща в идолопоклонство."- казва съществото победоносно. "Но най-задоволяващото поклонение, което получавам, идва от мъже и жени, които преследват религиозни постижения."

"Добре," - прекъсва самохвалството му пътникът, -ако трябва да ти се поклоня, за да ме пренесеш бързо през пустинята, с удоволствие ще тръгна пеша, даже да ми отнеме цяла вечност!"

Тогава омайното създание изчезва победено.

Скоро чувам пътникът да си разсъждава отново: "В Християнския Град е възможно да минеш през всички повърхностни движения на вяра в Бога, вместо едно истинско поклонение, а това, което обзема ума ти ден и нощ е идолопоклонство. Сега след като напуснах онова място, мога да оцелея само, ако се загубя в поклонение към

Бога. Може би такова поклонение може да има само в пустинята, с нейната сухота и горещина, обгаряща светлина и ужасяваща тишина."

Тези размишления са прекъснати от внезапно кресчендо на неопикуема музика, пеене с неземна красота. Гласовете като че ли са навсякъде. Но още никой не се вижда. На върха на синя вълна пътникът вижда седем човека, с ръце издигнати към небето, изказващи хвала на Бога. По средата на тази музика се връща мистериозната спътничка. Изпълнен с радост, пътникът ѝ казва: "Забеляваш ли как седемте поклонника са заобиколени от множество същества, чиито гласове се смесват с техните? Чувствам, че точно тук, в пустинята, по тайнствен начин вече съм влязъл в покрайнините на Божия Град."

"Но ти си дошъл до хълма Сион и до града на живия Бог, небесния Ерусалим, и до неизброимите ангели, в празничното събрание на записаните на небето, и до събранието на Първородния, до Съдията, Който е Бог на всички, и до духовете на праведните мъже, направени съвършени, и до Исус, Посредникът на Новия Завет, и до напръсканата кръв, която говори по-милостиво от тази на Авел... Нека бъдем благодарни, че сме получили царството, което не може да бъде разклатено и да предложим на Бог приемливо поклонение, със страхопочитание и благоговение, защото нашият Бог е огън пояждащ."

След известно време песента спира. Всичко замира. Никой не се вижда, освен седемте поклонника, които пращат на пътника поздрав с Божия мир и отиват нагоре по дюната, оставяйки пътникът със спътницата му. Тя го завежда при бърз поток и му дава храна.

"Ето това е Пустинята на Поклонението"- възкликва пътникът, в благоговение от преживяването.

"Да, тук християните се научават да се покланят на Бог Отец с дух и истина. Можеш да я наречеш външния двор на Божия Град, тъй като сам видя жителите на Града навсякъде около теб. В предишната пустиня на Простителността ти започна да изпитваш силата на Исусовата кръв, която пречиства дълбочините на сърцето ти. Тук, в Пустинята на Поклонението, ти получаваш Неговия Свети Дух. Бог те кръщава със сила свише, за да Му се покланяш с хваление и велики дела. Йоил 2:28 казва: "И ще излея Духа Си на всяка твар; и синовете и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения. Още и на слугите и на слугините ще изливам Духа Си в ония дни."

"Никога не съм преживявал подобно поклонение. Но ще продължи ли то?" - пита пътникът. "Ще съм способен ли да хваля живия Бог с подобна благодат в пустинята пред мен?"

"Промените вземат място в теб и ако им позволиш, те ще продължат вечно. Сърцето ти се отваря към изливащия се Дух. Устата ти се отваря, за да говори това, което Бог ти влага. - "Синовете и дъщерите ви ще пророкуват."- И очите ти се отварят към видения и сънища. Ти получаваш очи, които виждат Бога."

"Но тези неща не се ли случват и в Християнския Град? Казаха ми, че подобни неща стават всяка неделя вечер и в Апостолската Църква на Бъдещето."

"Разликата, братко, е че тук не само вкушаш поклонението. Тук, в пустинята, ти се загубваш в поклонение към Бог, така че цялото ти хваление и благодарение да отива към Него. Всичко, което правиш, е за Него."

"Но няма ли опасност от фанатизъм?"

"Фанатиците славят принципи, идеи, човешки личности и дори демони, но никога Бога. Славенето на Бога е вход, но не към фанатизъм, а към свобода, която никога не си познавал. Когато се загубиш в поклонение към Бога, никога няма да

славиш неща като пари, романтика или просперитет. Ти си намерил единствения истински обект на поклонение, и докато хвалиш Него, ще си доволен."

С тези думи спътницата му си тръгва. Пътникът отново е сам в морето от син пясък, изгубен в поклонение пред Бога.

ПУСТИНЯТА НА МОЛИТВАТА

Сега пясъчното море достига стръмен край в подножието на разнообразна планинска верига. Няма растителност, само стени от сухи, твърди, обгорели скали. Разхвърляни кости в пясъка, в началото на скалистата бариера, са мълчаливо свидетелство за опасностите на тази пуста земя. Пътникът фиксира погледа си на светлината с формата на кръст, докато ходи и цитира на глас: "Влезте през тясната порта, защото портата, която е широка и чийто път е лесен, води към разрушение и мнозина влизат през нея. Но тясната порта, чийто път е труден, води към живота, и тези, които я намират са малко."

Чувайки гласове в далечината, пътникът следва пътеката в подножието на планината. Изведнъж тя се превръща в голям отвор в планината. Влизайки през входа той чува ехо от гласове, но нито една дума не може да се различи. Навлизайки дълбоко в прохода, пътникът се доближава до огромна арка от ковано желязо, под която един човек се обръща към група от мъже и жени: "Това е пътя, повярвайте ми" - пледира той. -Тази тясна порта отляво е толкова ръждясала, че много трудно ще се отвори. Кой би последвал такава стръмна пътека, когато тази толкова добре павирана и обработена пътека е отворена и готова? Минете през тази порта и ще излезете от пустинята преди да мине денят. Хубава храна и чисти легла ви очакват на другия й край. Има молитвени събрания, организирани на спирките за почивка по цялото протежение на пътя."

Без никакво колебание пътникът минава през желязната арка и продължава надолу по пътя. Други се присъединяват към него. Пътеката е гладка и приятна, в контраст със синия пясък, през който той беше преминал. Знаци повтарят информацията, че има почивни спирки на всеки час, включващи и молитвени събрания и леко хапване. На първата подобна спирка той заговаря приятна домакиня: "Идвам от дълъг път. Моля кажете ми къде води тази пътека."

Тя се усмихва и отговаря: "Ще бъдете настанен в красива къща и ще се погрижат за вас, преди да дойде нощта."

Пътникът продължава напред, с нарастващо смущение. Едва когато тъмнината започва да пада, след това пътуване между скали и дървета, той открива че се намира на склона на хълм, гледащ към някакъв град.

"Добре дошли!" извиква някакъв мъж под арка от ковано желязо, същата като предишната.

"Благодаря" - отговаря пътникът. - Но къде съм?"

"Ама как, това е Християнския Град!"

Без нито дума повече пътникът се обръща и хуква по пътя, от който дойде. След малко спира да тича, но продължава да ходи по пътеката, докато не стига мястото, откъдето беше тръгнал. Той извиква: "Имам само едно желание: да откроя тясната порта и да вляза през нея преди да си почина. Как можах да съм толкова сляп?" Разбира се, тя цялата е заличена от бурени и лозя.

На разсъмване той е на тясна пътека, виеща се между алени скали. Чува се някакъв звук като вятър между дървета, но наоколо няма нито дървета, нито вятър.

Шуменето става все по-силно и най-накрая може да се различи пеене на много гласове. Пътникът вижда хора на пътеката пред себе си. Той е станал част от процесия, отиваща към Божия Град. Докато ходят, всички изглежда говорят на някого, който не се вижда. Някои от тях плачат. Някои изглеждат много темпераментни. Някои споменават имена на хора и молят добри неща за тях. Някои се обръщат към съседите си за помощ, но основният интерес е насочен към невидимия слушател.

Тайнствената спътничка отново се появява и му казва: "Пустинята на Молитвата е в огромен контраст с Християнския Град, както виждаш. Там хората имат своите молитвени събрания, както и се молят преди лягане. Когато животът стане тежък, молитвата им става силна, но само докато мине кризата. Но в Пустинята на Молитвата, молитвата става единственият начин на живот - източникът на цялото ти съществуване. Време дойде и ти да се загубиш в живот на молитва. Размишлявай върху тези пасажи от Евангелието на Лука". Тя му подава лист хартия, на който е написано:

"И когато се кръстиха всичките люде, като се кръсти и Исус, и се молеше, отвори се небето, и Святият Дух слезе върху Него в телесен образ като гълъб и глас дойде от небето: "Ти Си моят възлюбен Син, в Теб е Моето благоволение." (Лука 3:21-22)

"Но още повече се разнасяше вестта за Него и големи множества се събираха да слушат и да се изцеляват от болестите си. А Той се оттегляше в пустинята и се молеше." (Лука 5:15-16)

"През ония дни Исус излезе на бърдото да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога. И като се съмна, повика учениците си и избра от тях дванадесет души, които и нарече апостоли." (Лука 6:12,13)

"И около осем дни след като каза това, Той взе със себе си Петър, Йоан и Яков и се качи на планината да се моли. И като се молеше видът на лицето Му се измени и облеклото Му стана бяло и бляскаво." (Лука 9:28,29)

"И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от Неговите ученици Му рече: "Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици." (Лука 11:1)

"И излезе за да отиде по обичая си на Елеонския хълм, подир Него отидоха и учениците. И като се намери на мястото, рече им: "Молете се да не паднете в изкушение". И Той се отдели от тях колкото един хвърлей камък и като коленичи, молеше се." (Лука 22:39-41)

"И когато стигнаха на мястото, наречено Лобно, там разпнаха злодеите, един от дясно Му, а другия отляво. А Исус каза:" Отче, прости им, защото не знаят какво правят." (Лука 23:33,34)

"Молитвеният живот е нещо лично и той води до такова взаимоотношение с Бога, което не може да се постигне по никакъв начин"- казва спътницата му след като спира да чете. -Молитвата е да отидеш при Бог, на вратата на Отец, и да помолиш за хляб, който да дадеш на нуждаещия се брат. Когато си постоянен да чукаш, винаги ти се отваря. Винаги. В следствие на това общение с Бог, ти получаваш нещо, което можеш да споделиш с другите. И когато споделиш това, което ти дава Бог, имаш общение с тях. А подобно общение е възможно дори и за скромния и несръчния, тъй като животът на молитва освобождава от страха, от мнението на останалите и страха от собствените грешки."

"Но трябва ли да се преминават тези планини, стръмни скали и надвиснала опасност, за да се научиш да се молиш?" - пита пътникът.

"Е, преди викаше към Бога само при спешни случаи. Тук ще се научиш да виждаш живота си в непрекъснатата криза, принуждаваща те да викаш към Бога денем и нощем. «Не защитава ли Бог своите избрани, които викат към Него денем и нощем?» -

Колкото по-ясно е пред нас видението за това което се случва в света, колкото по-близо до ръба на хаоса са народите, толкова повече разбираме, че единствения начин да познаем живота е, да се доближаваме до Бог Отец с молитва, да викаме към Него непрестанно. Молим се без да спираме, защото кризата по земята никога не свършва."

"Но защо всичко трябва да е толкова трудно? Изглежда ми като че ли изкачването на тези планини е най-трудната част от пътуването ми досега."

"Защото молитвата е основната ни работа. Тя изисква концентрация, активна воля, която ни носи сила да се молим за издигането на Божието име, за идването на Божието царство, да се молим за работници на жетвата или да се молим за специфични хора и нуждите им. Ти едва започваш да разравяш повърхността на невероятни неща, които ще станат в резултат на молитвата ти, ако продължиш."

"Това е проблемът, да продължи! Толкова изморен се чувствам вече."

"Това е защото молитвите ти навлизат в Истинската Битка. Молитвата е полето, където ние побеждаваме злото с добро. В тези планини ще се научиш да се молиш за враговете си. Животът на побеждаване на злото с добро започва с прошение тази добра воля да дойде в живота на тези, които са ни сторили зло."

Тясната пътека минава през едно наблюдателно място, където пътникът и спътницата му споделят храната си. После те отиват до ръба, където тя посочва към една пътека, виеща се между хълмовете, намалявайки по размер в далечината и губеща се някъде на хоризонта.

"Виж, там започва Жетвата" - казва спътничката, сочейки напред. - Помни тези думи на Исус: "Не казвате ли, че има още четири месеца и идва жетвата? Казвам ви, издигнете очите си и вижте как са побелели вече нивите за жетва. Който прибира реколтата получава и заплата и събира плодове за вечен живот, така че и сеячът, и жетварят ще се възрадват заедно. Вярно е словото: „Един сее, а друг жъне. - Аз ви пращам на жетва, за която не вие, а други са се трудили, а вие ще влезете в техния труд."

Пътникът поглежда към далечината, докато спътничката му продължава да обяснява: "В Християнския Град е хубаво. Спомняш си широката улица, наречена Мисионерски булевард, обширния извор до сградите, украсен с фонтани и красиви храсти, и заобиколен с поляни. Тези сгради помещават всички мисионерски начинания, известни в Християнския свят. Те са главни квартири за литературни занимания, редакторски офиси за изтъкнати мисионерски списания, малки удобства, включващи молитвени писма за по-малко познатите работници. Има студия, които произвеждат световни литературни фейлетони и видеокасети за мисионерски обръщения. Има институции, които предлагат опресняващи курсове за мисионери в отпуск и компютъризирани пътеводители за мисионери, които имат нужда да увеличат финансовата си база. Има центрове за нови членове, почивни удобства за пенсионирани мисионери и дори нови записващи компании. Но напоследък Мисионерския булевард беше хвърлен в паника от някои тревожни новини.

Има слух, че голямо число мисионери са допуснали непростим пропуск в мисионерския етикет: вместо да поемат в територията на познатия свят, те се потопиха в пустинята, водеща към Божия Град.

"Но какво общо с мисионерството има тази пустиня? - пита пътникът. - Чия душа ще спасиш в Пустинята на Простителността освен своята? А в Пустинята на Поклонението всички вече са съживени от Божията слава. В Пустинята на молитвата има прекрасно общение с другите пътници, а аз се обучавам в застъпничество. Но няма никакви загубени души...."

ЖЕТВАТА

Достигайки покрайнините на Пустинята на Молитвата, пътникът от моят сън за първи път вижда ясно своето назначение. В далечината, заобиколен от свято великолепие, е Божият Град. Явно, изпълнен с чувства той забързва стъпките си. Изведнъж той се сблъсква с ужасно зловоние от пушек и тела. Те са навсякъде. Тези, в които има още живот стенат за помощ.

Една жена, свита от болка, моли пътника: "Моля, моля направи нещо за мен. Не мога да издържам повече тази болка!"

"Безсилен съм" - ѝ казва той. - Какво мислиш, че мога да направя за теб?"

"Имам нужда от малко вода. Моля те, донеси ми вода!"

"Къде ще намеря вода в пустинята?"

"Колко мислиш, че ще издържиш, ако не намериш вода и за себе си?" - отговаря тя. - Моля те намери и донеси и на мен."

Пътникът оглежда пустинята объркано. Тайнствената му спътничка се връща и го води до извор, заобиколен от хиляди празни шишета.

"Пий и занеси едно шише на жената" - му предлага тя.

След като се напива, пътникът се изпълва с нова сила и занася вода на жената. След като тя също пие, здравето ѝ се възстановява. Веднага след това тя взема шишето, изтичва до извора и започва да носи на близките до нея хора. Има мъже с дълбоки рани, деца припаднали и лежащи по гръб, по-възрастни хора с мръсни превръзки около измъчените си лица. Някои от жертвите викат от болка, а други въздишат тихо. Някои се съживяват само от едно шише вода. Други имат нужда от много повече. Виждам и други пътници да са се заели със същата задача. Когато се изцеряват, те също участват в помагането на останалите. Докато те носят вода от извора, пътникът споделя този пасаж от Евангелието на Йоан с някакъв мъж: "Тогава учениците му казаха: "Учителю, яж." Но Той им каза: «Аз имам храна, за която вие не знаете». Тогава учениците си казаха: «Да не би някой да му е донесъл храна?» Исус каза: «Моята храна е да върша волята на Този, Който Ме е изпратил, да изпълня Неговото слово.»

"Предполагам, че ние научаваме какво точно означава това" - добавя пътникът.

Той прекарва много дни на това място, въввлечен в работата по съживлението. Една вечер неговата спътница се връща до извора и присяда до него.

Пътникът я пита: "Предполагам, че няма да можем да тръгнем към Божия Град, преди да свършим тук?"

"Вярно е." - му отговаря тя.

"Но те ще ни чакат ли?"

"Не се притеснявай. Само продължавай да съживяваш тези хора, докато си стъпят на крака. Тогава портите на Божия Град ще се отворят и жителите му ще излязат, за да те въведат вътре. Помни това:

"Не казвайте, ето още четири месеца и идва жетвата. Казвам ви, издигнете очите си и вижте как са побелели нивите за жетва. Този, който жъне, ще получи заплата и ще събере плод за вечен живот, и сеячът и жетварят ще се възрадват заедно. Защото казаното е истина: "Един сее, а друг жъне." Изпращам ви да пожънете това, за което не сте се трудили, други са се трудили, а вие влязохте в труда им."

"Но тези нужди са толкова много, че започвам да се чувствам смазан. Радостта от това да виждаш възстановяването пред очите си на това място, се компенсира до някаква степен от обширността на това море от отчаяние. То има ли край?"

"Братко" - отговаря му спътницата, - така както ти трябваше да се изгубиш в Божията простителност, в поклонение и в молитва, така сега трябва да се изгубиш в жетвата. Има едно нещо, което трябва да направиш тук. А то е още един път да се изгубиш в нея."

"Но ще имам ли силата да продължа да работя сред хората, които имат толкова големи нужди?"

"Не направи ли и Исус точно това?"

"И когато той седна на масата, ето дойдоха много бирници и грешници и седнаха с Исус и Неговите ученици. И когато фарисеите видяха това, те казаха на учениците "Защо вашият Учител яде с бирниците и грешниците?" Но когато чу това, Той каза "Здравите нямат нужда от лекар, но болните. Научете какво значи това: "Милост искам, а не жертва." Защото съм дошъл да призова не праведните, а грешните на покаяние."

"Трябва да е било много обезкуражаващо."

"Исус плака за религиозния Ерусалим и за закоравеното му сърце. Очевидно насърчение за Неговата човешка страна са били покаяващите се грешници. Заради тях Той никога не се уморяваше. Можеш с доверие да изоставиш себе си в тази жетва, без опасност да бъдеш погълнат от нея, като пазиш видението си за Града, и като работиш с цялото си сърце. Господният Дух ще те подкрепя, ако бъдеш внимателен да слушаш тези хора така, както Исус послуша жената на кладенеца, прокажения, куция, слепия, бащата на обладаното момче. Не бързай. Отдели време да слушаш и да задаваш правилните въпроси. Открий къде е истинската болка на тези хора, от какво истински се нуждаят. Също така, трябва да им кажеш за Исус, когато ходиш при тях с шишето вода. Водата и посланието ти са идентични. Тези умиращи хора жадуват за Исус, не за теории за Исус, но за самия Исус. Посланието за Исус е отпиването от освежаващата вода, която ги връща към живот. Помни този стих: "Болни изцерявайте, мъртви възкресявайте, прокажените очиствайте, бесове изгонвайте. Даром сте приели, даром давайте." Не спирайте преди Божията милост да ги привдигне ВСИЧКИ на крака. "И също мисли за този пасаж от Откровение: "И видях святия град, Новия Ерусалим, слизащ от небето от Бога, приготвен като невеста за съпруга си, и чух глас идващ от трона, казващ: "Ето, Божието обиталище е с хората. Той ще живее с тях, и те ще бъдат Негов народ, и сам Бог ще бъде с тях. Ще избърше всяка сълза от очите им, и смъртта няма да я има вече, защото преходните неща отминаха."

"Като своя първа опитност в работата ти на жетвата е, че откриваш, че си способен да съживиш умиращите като им дадеш от Живителната вода от божествения извор, Исус, и това е огромна радост. Опитностите ти от пустинята на простителността, поклонението и молитвата, са ти дали силата да изцеряваш болни в името на Исус. "Който вярва в Мен, ще прави същите неща, които Аз правя, дори и по-велики. Защото Аз отивам при Отца." Предизвикателството е да издържиш."

ВИДЕНИЕТО

След това виждам, че пътникът от съня ми започва да се оплаква. "Колко ще продължи това? Мислех си, че досега работата ще свърши и че ще можем да продължим. Извинявай, но съм изморен. Ще полегна край този камък да си почина на сянка няколко дни."

По-късно друг пътник минава покрай камъка и го намира там почти мъртъв. Тичайки до извора той пълни две шишета, връща се и излива водата в устата му.

"Пий, братко, пий"

"Благодаря ти! О, благодаря ти! Почти бях свършил. - казва пътникът между глътките. - Но как съм стигнал до това положение? Какво сгреших?"

Тайнствената му спътница се появява отново. "Братко - казва тя, - ти загуби силата си, защото загуби видението си. Божият Град все още е твоето назначение. Той е твоя дом, обиталището на нашия Бог. Докато работиш, всеки ден и час отделяй време да спреш и да погледнеш към Божия Град. Ако престанеш по време на работа да поглеждаш към него, ако спреш да чуваш музиката му, ако пренебрегнеш въздуха, който той изпраща към теб, или да пиеш от парата, която изтича изпод портите му, ще се изтощиш. Трябва да помниш, че поддържащата сила идва от Града."

Пътникът възстановява работата на Жетвата с нова енергия. Но когато пада нощта той е победен от умората. Той тръгва към извора, като се доближава до една жена, която изглежда доста по-възрастна, но явно въобще не е изморена.

"Каква е тайната ти? - пита пътникът. - Изглеждаш толкова младолика и енергична, докато в мен сила не остана."

"Взех ключа си от Даниил - му отговаря тя. - Той със сигурност е бил много зает човек, но посред дневните си задължения е отивал в скришната си стаичка, отварял е прозорците си към Ерусалим, който се простирал на стотици мили, молил се и благодарял на Бога. Дори когато дошъл денят с лъвовете, Даниил отказал да пренебрегне молитвите си. Той поддържал видението си живо, като гледал непрекъснато към Божия Град. И аз правя това. С колкото повече проблеми трябва да се справям в Жетвата, колкото повече те ме притискат, толкова повече гледам към Божия Град. Непрекъснато се старая да правя това. Всеки път, когато ям хляб или пия вино правя това в знак на очакване и спомен. Това е храната на Града, както знаеш. Гледам към него и сърцето ми е там."

Когато пътникът оставя възрастната жена, той изглежда се старае съзнателно да запази видението си. С тих глас той пее думите от Откровение: "И видях святия град, новият Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста украсена за мъжа си, и чух страшен глас идващ от трона, казвайки; "Ето, Божието обиталище е с хората, и те ще бъдат Негов народ, и самият Бог ще бъде с тях, Той ще избърше всяка сълза от очите им, и няма да има вече смърт, нито ще има скръб, нито плач, нито болка вече, защото всичко старо премина!"

Когато за последно виждам пътника, тайнствената му спътница се е върнала с последно увещание към него : "Продължавай да гледаш към Града и помни кой те чака там. Той е приготвил място за теб и скоро ще дойде за теб. Дотогава гледай към Града. Той ще поднови силата ти като на орлови криле, ще тичаш и няма да се умориш, ще ходиш без да отслабваш."

ДВЕ СЪЖИВЛЕНИЯ

Тук аз бях изведен от сцената на пътуването на върха на една скала. Там намерих каменна плоча с изписани на нея думите от Откровение 19 гл. "И видях небето отворено и ето, бял кон. Онзи, Който яздеше на него се нарича Верен и Истинен, и Той праведно съди и воюва. Очите Му бяха като огнен пламък, а на главата Му имаше много корони и написано име, което освен Него, никой не знаеше. Той беше облечен в

дреха, обаянена с кръв, и името Му - Слово Божие. А небесните войнства, обаячени в бял и чист висон, следваха подире Му на бели коне. От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите. Той ще ги пасе с железен жезъл и ще тъпче винения лин на яростта и гнева на Всеомогъщия Бог. На дрехата и на бедрото Му бе написано името: Цар на царете и Господар на господарите."

Поглеждайки нагоре от плочата, аз видях две съживления да се случват. Християнския Град преживяваше съживление, което се изразяваше в масивен и бърз растеж. След съвсем малко време населението беше нараснало десетократно. Имаше строежи навсякъде. Нови домове изникваха по околните хълмове. Но най-драматичната страна на растежа беше появата на нови великолепни църковни структури, извисявайки се над града. Беше завършена катедрала с кула, висока седемдесет етажа, съдържаща най-мощния предавател на света. Друга църква имаше форма на гигантски стъклен купол и в нея се намираха внушителни сцени и звукови системи. Най-необичайното беше един отвесен кръст с петнадесет асансьора, возещ хора към светилище в южното крило и християнски ресторант в северното. Имаше християнски училища за всяка възрастова група - от детската градина до университети.

Витаеше чувството, че този растеж на Християнския Град беше знак за последните дни на света. Книги от края на века, стояха на първите места на най-купуваните книги, следвайки само християнските сексуални ръководства. Репортери идваха от целия свят, за да пишат статии за бума. Обитателите на Християнския Град прокламираха, че когато дойде Края, те ще бъдат изпратени към Божия Град преди да избухне хаоса.

По същото време наред пустинята, далече от Християнския Град, видях съвсем различно съживление, което беше без белезите на успешно вероизповедание. Умиращи мъже и жени бяха дигани на крака, както костите, които видя Езекиил. Те бяха освобождавани от болестите си, от греховете си, от духовните си затвори, просто като пиеха от живителната вода, която споделяха с другите, и която носеше изцеление. Като бързо разпространяващ се огън и като наводнение, болните бяха изправяни на крака. Работници, които години наред виждаха ограничени резултати, откриваха, че сега само една капка вода съживява умирация. И всеки ден процесът се забързваше.

Най-накрая видях и последното проснато тяло, че е съживено. Това, което преди приличаше на бойно поле от победени, сега изглеждаше като лагер на мощна армия. Изведнъж земетресение разтърси земята под краката ми. Небето потъмня и боен звук се чу от изток. Тогава видях Християнския град завоюван и разрушен. Невероятните катедрали, огромните кръстове, центровете и семинарните зали бяха разбити и изравнени от заглушителна експлозия. Мъртви тела на жителите, които мислеха, че ще се измъкнат, пълнеха улиците. Армията на разрушението сега настъпваше към пустинята, към мястото на второто съживление. Скоро тази, като че ли непобедима орда, погълна Пустинята на простителността, Пустинята на поклонението, Пустинята на молитвата. Когато Божият Град се появи на хоризонта й, рев като от наранени зверове изпълни въздуха. Ордата се запъти към целта си, изглежда да разруши Божия Град.

Но близо до стените на Града, армията от съживените чака готова и спокойна. Когато врагът влиза в редиците им, портите на Града се разтварят. Навън излиза Армия на Светлината, водена от Царя с такова великолепие, че ордата на врага трябва да прикрие очите си. Съживените се присъединяват към Армията на Светлината и заедно атакуват врага. След три и половина дни битката приключва. Врагът е разбит и триумфиращите влизат в Божия Град, за който те са били избрани преди сътворението на света.

Още веднъж аз съм изведен, за да прочета още една голяма плоча със следващите думи от Откровение:

"След това видях един Ангел да стои на слънцето; той извика с висок глас и каза на всички птици, хвърчащи сред небето: "Долетете и се съберете на великата вечеря Божия, за да ядете плът на царе и плът на хилядоначалници, плът на юнаци, плът на коне и на ездачите им, и плът на всички - свободни и роби, малки и големи." Тогава видях звяра и царете земни и техните войнства, събрани, за да воюват против Седналия на коня и войнството Му. Звярът беше хванат, а с него и лъжепророкът, който беше вършил поличби пред него, та заблуди ония, които бяха приели белега на звяра и се кланяха на образа му; и двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро със запален жупел. Останалите пък бяха убити с меч, излизащ от устата на Онзи, Който седеше на коня, и всички птици се наситиха от плътта им.

Видях, че от небето слизаше Ангел, който имаше ключа от бездната и голяма верига в ръката си, той хвана змея, древната змия, която е дявол и сатана и го върза за хиляда години. След това го хвърли в бездната и го заключи, като тури печат върху му, за да не прелъстява вече народите до свършека на хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време. И видях престоли и седналите на тях, на които бе дадено да съдят; видях и душите на обезглавените заради свидетелството Исусово и заради Словото Божие, и ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си. Те оживяха и царуваха с Христа през хилядата години."

Когато свърших да чета това, както беше започнал рязко съня ми, така и свърши, оставяйки ме с дълбоко чувство на страхопочитание, на нова представа за скритите течения в живота ми и с обновено желание да търся и познавам Бога с дух и истина.

Никога не ми е било по-ясно, че двете съживления се случват сега на земята. Едното е съживлението на Божия Дух, от което мъртви мъже и жени се освобождават от греховете си чрез кръвта на Агнето и съживени от Божия Син, с живот, който носи Божието естество и прокламира Божията милост. Другото съживление е от религиозната плът, съживление, което е толкова явно, и събира мнозинствата, и има власт в този свят, защото предлага удобство в религията, като ти позволява да запазиш егото си и правата си.

Със сигурност всеки един от нас трябва да реши на кое съживление ще принадлежи. Дали ще вложим живота си в някоя инициатива в Християнския Град? Или ще изгубим живота си в търсене на Божията воля и милост? Ще концентрираме ли усилията си в строене на нещо, което ще кара гражданите на Християнския Град да седнат и да си водят бележки? Или ще прекараме живота си като водим бедните, куците, сакатите и слепите на Господарската трапеза?

